

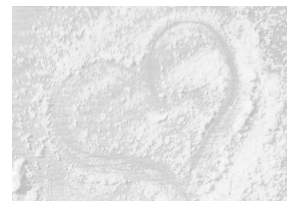

*Jak se peče
povídka?*

Miluš Havel

Všem, kdo si svou chvíli pro sebe kradou po minutách

Román jako od Rosamunde

Zaklapnu knihu a zadívám se do vln v pomalu zapadajícím slunci. Slastně se protáhnu.

„Au! Do pr... co to, sakra...?“

Něco mě s obrovským plesknutím příšerně praští do zadku.

„Auvajs!“ Intuitivně položím ruku tam, kde to pálí nejvíc a rozhlížím se po příčině. Nemusím pátrat dlouho. Pomalu se ke mně přikutálí volejbalový míč. Natáhnu se pro něj. Být to ve filmu, přiklusal by si pro něj opálený svalovec, co si krátí čekání na správnou vlnu hraním volejbalu. Omluvně by se usmál (samozřejmě naprosto odzbrojujícím úsměvem, takže hlavní hrdinka, tedy já, by se na něj absolutně nemohla zlobit) a pozval by mě na drink...

Realita je ovšem tak o polovinu mladší než hrdina, kterého mi nabízí moje fantazie. Lehce oplácaný kluk, který nejspíš přijel na dovolenou s rodiči a podle barvy kůže soudím, že maximálně predevčírem. Z toho drink rozhodně nekouká. No, co... Podám míč klukovi a líně vyklepu písek z ručníku. Slunce už je dost nízko, tedy čas vydat se zpátky na mou čtyřhvězdičkovou večeři.

Tohle je úplně poprvé, co jsem si zaboookovala nějaký all inclusive. Ještě predevčírem jsem si sama sebe v podobném resortu neuměla ani představit.

V práci to bylo posledního čtvrt roku peklo a poslední měsíc jsem tam byla víc než doma. Soboty, neděle, svátky jakoby nebyly a příchod domů před desátou se rovnal téměř zázraku. Ale v pátek večer, přesně ve 23:52 (nevím, proč mi ten čas tak utkvěl v paměti) byl slavnostním stisknutím tlačítka „send“ projekt konečně hotový. Odesláno. Celý náš tým byl už tak vyčerpaný, že nám to snad ani nedošlo. Šéf dokonce přinesl šampus a jako poděkování nám dal tři (!) dny volna. Upřímně, trošku výsměch, když všechny ty přesčasy jsou už „zahrnutý v pracovní době“, což jinými slovy znamená, že jsme prostě makali zadarmo.

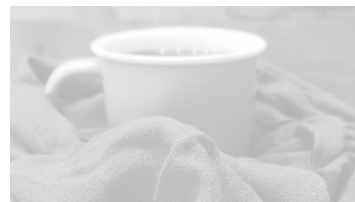

Kávovar

„Sakra!” uleví si. Malý šroubek s cinknutím mizí už nejméně po desáté v útrokách starého ruského kávovaru, který se už asi dvě hodiny pokouší opravit. Jednou spravil sousedovi starou, údajně neopravitelnou lampu a od té doby se u něj objevovaly nejrůznější domácí roboty, spotřebiče a přístroje.

„Když to neopraví Lukáš, tak už nikdo,” říkaly sousedky a zasypávaly ho, společně s koláči, prosbami o pomoc. Nikdy neřekl „ne”.

Zvonek. Prudce s sebou trhne, až se hlavou praští o polici.

„Krucí! Kterej debil může takhle vyzvánět v devět večer?!“

Rukou si tře šrám na hlavě, zatímco jde otevřít. Ještě než dojde ke dveřím, ozve se i prudké zaklepání. Ani nemusí koukat do kukátka, hned je mu jasné, že to může být jedině Klára.

„Ahoj.”

„Nazdar, nezdržim tě dlouho, neboj,” sype ze sebe a hrne se dovnitř.

„Jasně, pojď dál,” řekne spíš pro sebe, protože Klára už je dávno v kuchyni.

„Hele, už mě to vážně nebaví, jsem kvůli Honzovi v jednom kuse ve škole! Vyrušuje, furt vymejší nějaký bejkárny a po mně to teda rozhodně nemá, takže si to běž poslechnout pro změnu zejtra ty! V deset na koberečku u jeho třídní. Janotová. Máš to napsaný tady na papírku. Jo, dala jsem tam i její telefon, druhý patro, dveře hned napravo,” vysypala ze sebe.

Usmál se. Honza byl celý táta. Nejen, že mu z oka vypadl, ale zdědil, mimo jiné, jeho zvědavost, smysl pro srandu a hlavně spoustu „přebytečné” energie. Na druháka už stihl vyfasovat opravdu slušný počet poznámek.

„Ok, zajdu tam,” řekl celkem klidně, což Kláru ještě víc namíchlo.

„Jasně, kdybych tam měla zajít jen jednou, taky bych z toho nedělala vědu,” ušklíbla se. Nesnažil se na to cokoli říct.

„Zase Krausová?“ všimla si rozbitého kávovaru. Kývnul.

„Ty se nezměníš.“

Zavřel za ní dveře a rozhlédl se po pokoji, kde si udělal dílnu.

„Pro druhý by ses přetrh,“ říkala pokaždé, když se doma objevila další věc na opravu. Krátce se zamyslel. Možná i to byl jeden z důvodů, proč od něj před čtyřmi roky odešla. Za Zdendou! Jeho do té doby nejlepší kamarád. Otec dvou dětí. Rozvedl se kvůli ní. Nechápal to. Se Zdendou se vídali téměř denně. Vždycky říkal, jak Moniku miluje, jak je šťastný, že ji má a že rodinu by nikdy nerozбил...

Když jedno sobotní ráno Klára sbalila Honzík a kufry, byl v šoku. Nikdy neřekla, že by jí něco vadilo, nehádali se. Prostě blesk z čistého nebe. Ale když oznámila, že se stěhuje ke Zdendovi, připadal si jak v nějakém z těch hodně, ale fakt hodně špatných nekonečných seriálů.

Zatřásl hlavou, jakoby z ní chtěl všechny tyhle vzpomínky vyklepat. Raději se vrátí ke kávovaru...

Ráno se vzbudí nezvykle brzo. Po chvíli převalování v posteli je jasné, že už nezabere. No co, alespoň skočí ještě za sousedkou s tím kávovarem. Kafe po ránu bodne. Vlastně by mi bodlo taky, usměje se. Zásobník na zrnka je plný. Tak jaké zázraky tenhle kdysi luxusní přístroj umí? Zapojí kávovar a spokojeně sleduje, jak stroj zase bezchybně pracuje. Dobré kafe jako bonus za opravu.

Zapne počítač, přečte maily a vezme si dneska home-office. Pobaveně se zasměje při představě rozčilené učitelky, která si stěžuje na to, že jeho syn je úplně normální kluk, jen trochu rarach.

Chvilí před desátou stojí před kabinetem Janotové. Překvapí ho, že není sám. Spolu s ním tam postávají ještě tři ženy. Zaváhá, má zaklepat? Počkat? Čekají vůbec na Janotovou? Chvilku čeká, a když se nic neděje, otočí se k nim.

„Dobrý ráno, jdete taky sem?“ mávne rukou směrem ke kabinetu.

Bruneta v rohu zvedne oči od mobilu, „taky, někoho tam má.“

„Díky,” usměje se, „vypadá to, že má třídu plnou zlobivců.”

„Ani ne,” zasměje se druhá, „jen je asi trochu na nervy. Lítám sem kvůli každý kravině. Myslím, že jí dneska vysvětlím, že na takový blbosti nemám čas, ať to klukovi příště napíše do notýsku, já si to přečtu, podepíšu a hotovo.”

Bezva přístup, zasměje se v duchu, proč to takhle nevyřešila i Klára?

Dveře se otevrou a z nich vychází další oběť nervozní učitelky, aby ji vystřídala jiná. Zadívá se na ni.

„Hanko?”

Žena se otočí, ale kouká na něj trochu nechápavě. Jasně, nepoznala ho.

Hanka byla jeho spolužačka ze střední. Nediví se, že ho hned nepoznala, zato on ji poznal bezpečně. Moc zrzek v životě nepotkal a ten její úsměv byl pořád stejný. Na střední byl do ní blázen a vyváděl psí kusy, aby si ho všimla.

„Luky, ty seš normální cvok,” říkala vždycky, když vymyslel nějakou koninu. Nablbli a nasmáli se spolu, ale on pro ni byl „jen” Luky, super parťák a kámoš, bohužel nic víc, ačkoliv si to tenkrát fakt hodně přál.

„Lukáš, Lukáš Pospíchal, gympl...”

„Luky? Bych tě nepoznala! Nějak jsi, no, jak se to říká u chlapů? vyrostl do krásy!” rozesměje se.

Takhle se spolu tenkrát špičkovali pořád.

„Ani ty na tom nejsi úplně blbě,” vrátí jí to.

Posmutní, „no, zrovna jo, člověče, zítra mám rozvodový stání... Teda... Sorry, že jsem to na tebe tak vystřelila, nemám to prostě komu říct...” Rozbrečí se. A je jí úplně jedno, že na ni všichni koukají. Z ničeho nic mu zaboří hlavu do trika.

„Promiň,” zavzlyká.

Najednou neví, co má dělat. Tak ji alespoň obejmě.

„Ty, neměl bys čas aspoň na kafe?” zaprosí a zvedne k němu usazené oči, „vždycky jsi uměl poslouchat a já bych to dneska fakt potřebovala...,” zarazí se,

Poklad

Ráno se probudím celá rozlámaná. Dnešní noc zase stála za to. Opatrně se vyplížím z postele. Hlavně je nevzbudit! Teď, když konečně spí... Se zadržným dechem opouštím svých deset centimetrů místa mezi dětma. Ještě kousíček... Klárka se zavrtí. Znehybním a čekám a moc, moc si přeju, ať se neprobudí! Přetočí se na druhý bok. Ještě vteřinku počkám, než uslyším, jak pravidelně oddechuje. Uf. To bylo o fous. Ještě dva kroky a jsem z ložnice venku. Opatrně zavírám dveře.

Za minutku už na sebe pouštím proud studené vody. Bez svojí láskyplné ledovky nefunguju. Kdy jsem s tím vlastně začala? Jasně, když bylo Klárce sotva pár měsíců a v noci se budila co hodinu. To je pak těžký ráno. Ledovka mě, kupodivu, dokáže nastartovat. A pak moje milovaný ranní kafe. Ta vůně! Trochu se zasním, zatímco můj luxusní kávovar chroupe kávový zrníčka a na druhém konci z nich kouzlí omamně vonící chvilku jen pro mě.

Jirka je na služební cestě a tak tu tenhle týden s dětma hospodaříme sami. Berou to jako velký dobrodružství. Možná i proto, že jsem nám vymyslela docela pestrý program a spoustu „holčičích“ návštěv, ať si to užiju i já. Holky k nám zvu, i když je Jirka doma. Je v tomhle super. Nechá nás tlachat a tváří se, že je mu jedno, že místo večere bude zase „party bufet“, protože v chystání nejrůznějších laskomin pro návštěvy se fakt vyžívám. Vymýšlím, aranžuju... Zkrátka musí to být perfektní jak na chuť, tak i na oko.

Napiju se své voňavé ranní medicíny a přemýšlím, do čeho se pustím nejdřív. Pozvala jsem totiž dneska Janu s klukama na brunch. Tedy Janu na brunch a kluky jako partáky pro prďoulíny, abychom si s Janou ten brunch taky užily.

V hlavě už seznam dobrot nosím pěkně dlouho. Miluju to. A fakt se těším. Dneska si to užiju! Dlouhé pomalé snídání. Žádný spěch. Chci si vychutnat všechny

ty dobroty a ten pocit, že můžu být chvíli zas jen holka, co snídá s kámoškou. Ne jako máma, prostě jen já, sama za sebe.

Tohle všechno ale chce pečlivou přípravu a hlavně: nic neponechat náhodě! Co kdyby se děti nudily? To by z brunchu nebylo nic. Napadlo mě vymyslet bojovku. Pro jistotu. Paw Patrol měly minule, piráty jsem kreslila na chalupě... Mimoni! Super! Nakreslit ovál zvládnou i bez AVU. Nic velkého, pár úkolů a poklad na konci. Beru pastelky, vybarvit, očíslovat, napsat pár jednoduchých úkolů. Rozkaz zní jasně: dokončit to, než se prdoulíni vzbudí. Jinak by chyběl moment překvapení. Laskominy můžu dodělávat i za pochodu.

Ještě poslední Mimoň, ten, co bude u pokladu. Tak, hotovo! Kouknu na hodiny. Půl sedmý. Jana dorazí v devět. Tak to mám ještě spoustu času řídit v kuchyni. Prdóši se mi zřejmě snaží vynahradit tu probdělou noc. Super. Pouštím hudbu do sluchátek a na chvíli vypínám hlavu. Spokojeně sleduju, jak se stůl plní dobrotama.

„Fuj!“ Nadskočím leknutím, když mě Klárka zatahá za nohu. Vytahuju sluchátka.

„...sundat pytel,” dožaduje se.

„Jasně, Beruško,“ utírám ruce a jdu ji vysvobodit.

„Vyspinkaná?“ vlepím jí pusy.

„Mami, kuličky, mám mega hlad!” postěžuje si.

„Jasně, jdeme na to,” směju se.

„Nééé,” snaží se mi vytrhnout mléko z ruky, „já sama naliju mlíčko!”

Podám jí ho.

„Musím opatrně, víš,” vysvětluje, „abych nevyhlila.”

Do kuchyně vrazí i Kuba a hned se shání, jestli už jsou tady kluci s tetou...

Tak jo, „dobré ráno,“ řeknu si pro sebe a sleduju, jak se srkají u mého kávovaru, aby si uvařili svoje mléčné „kafe” k snídani.

Pohledem zhodnotím prostřený stůl, kde nechybí ani palačinky a jiné „dětské“ snídaňové dobroty a přeju si, aby ho ti dva hned nevzali útokem a vydrželi alespoň do příchodu návštěvy.

Ještě Prosecco, ať to má styl... Zapomněla jsem ho dát do ledničky! Strkám ho alespoň na chvíli do mrazáku. A poklad! Klárka s Kubou mají spoustu práce s kávovarem, tak rychle popadnu připravené kartičky a pomůcky na úkoly a vybíhám přes terasu na zahradu.

Přemýšlím, kam nejlíp umístit jednotlivá stanoviště. Zahrada není velká, ale je tu dost zajímavých zákoutí. Na bojovku skoro ideální. Za chvíli je pět stanovišť připravených.

Kam s tebou? Rozhlížím se po zahradě s krabicí pokladu v ruce. Zahrabat do písku? Schovat do kůlny? Ne, to je moc jednoduchý. Sud s vodou? Krabička je vodotěsná... blbost, ještě tam někdo zahučí. Tak kam...?

„Mamí! Kuba stká!“

„Jen jsem jí chtěl ukázat, jak se to dělá!“ rozčilujou se oba a hrnou se za mnou na terasu.

„Tak jo, co se stalo?“ schovám krabičku za záda a snažím se ji někam nenápadně položit. Sud. Zastrčím ji za něj, pak se vrátím a najdu jí místo.

„Ona to neumí!“

„Já sama uvažím kafičko!“

Dostrkám oba zpátky do kuchyně a společně připravíme dva hrnečky napěněného mléka.

„Můžu s cukrem?“ lišácky na mě mrká Kuba.

„Můžeš,“ souhlasím výjimečně.

„Já chci taky cukr!“

„Jasně, ty taky.“

Oba si spokojeně berou kostku cukru a koukají, jak pomalu propadává pěnou.

„Bčko!”

Ze šuplíku tahám dvě brčka, aby byl požitek z kafička dokonalý. Spokojeně mlaskají a já mám konečně tu chybějící chvílku, abych dokončila bojovku.

Znovu vyběhnu na terasu. Očima hledám „dokonalý” úkryt. V rohu zahrady je starý kaštan. To je ono! Je v něm dost velká prasklina. Běžím ke stromu, vím, že nemám moc času. Rychle strkám krabičku do skuliny. Ještě kousek dál, takhle by ji našli hned...

Co to...? Narazím na něco kovového. Vytáhnu poklad zase ven, abych to mohla líp prozkoumat. Znovu strkám ruku dovnitř. Kde to bylo? Tady? Ne, víc vlevo. Jo! Tady je to. Co to může být? Kruci, nemám tu ani mobil, že bych si posvítila dovnitř. Zkusím to chytit. Do Prčic! Je to nějaký zaseklý. Nějaká plechovka? Trochu s tím zalomcuju. Nic. Jau! Teď se mi tam ještě zasekne ruka! Že jsem se na to...

Uf! Ruka je venku. Alespoň tak. Ale nedá mi to. Co to může být? Znovu sahám dovnitř a chytím tu kovovou věc. Levačkou se zapřu o strom, ať můžu pořádně zatáhnout. Jauvajs! Povolilo to dřív, než jsem čekala a já přistála pěkně tvrdě na zadek. Ale i s pokladem! Opráším ho. Stará krabička od Pigi čaje. Takovou si pamatuju z dětství! Babička jich měla mraky a schovávala do nich kde co. Od šitíčka po krémy a kartáčky na boty. Zvědavostí se mi rozbuší srdce. To je dobrodružo!

Skoro se zatajeným dechem otevírám víčko... Nějaký svazek papírů převázaných stužkou... Moment, to jsou... Dopisy!!! Sundávám stuhu a otevírám první složený list. Krásné písmo. Takové ozdobné. To už dneska nikdo nepíše. Takové “M” mi psala vždycky do dopisu akorát babička. Takže budou určitě dost staré.

„Milá Milko,” chci se začíst do dopisu. Usměju se, takhle říkával dědeček babičce... Moment! Že by...? Blbost...! Zbrkle listuju a hledám podpis. „...líbá Tě Tvůj Jarek” No fakt! To JE dopis od dědečka! Jmenoval se Jaroslav a babička mu říkala

Jarku, Jarine... Našla jsem BABIČČINY schované dopisy! Páni! Možná i milostné dopisy...

„Mamííí, zvonííí!”

„Už běžím! Klidně běžte otevřít!” volám na prdóchy a honem zastrčím překvápko pro děti do dutiny stromu. Svou truhličku zavřu a schovám za záda. Snad pro jistotu, abych nemusela nic vysvětlovat a o svoje tajemství se dělit.

Páni! To je něco! Nevím, jestli zvědavostí vydržím, než odejde návštěva...! Můj poklad!

Vánoční překvapení

„Kláro! No, neblbni, to je teda fakt náhoda! Chtěl jsem ti volat, že tudy budem projíždět, ale říkal jsem si, že takhle narychlo by to nejspíš stejně neklaplo a pak tě tu potkám!” Vrhne se Kláře kolem krku, až jí vylije kus vánočního svařáku. Naštěstí jen na černé rukavice.

„Co tady děláš?” neubrání se smíchu a otázce.

„Ale byli jsme s klukama lyžovat, Jen prodlouženěj víkend, než začne sezóna, nahnou se tam davy a permice budou za nesmyslný ceny. Zpátky byla nějaká šílená objížďka, tak nás to vedlo přes Passau. Stáli jsme v koloně asi hodinu, takže jsme vyhodnotili, že pauza na vánočních trzích přijde vhod. Navíc Peťa je ujetej na ten váš bavorskej metrovej wurst. Hned tam mazal. Karel šel pro kaštany, nebo sejra, vim já... a já hledám stánek se svařákem.”

„Tak tos našel,” směje se, „letos maj i docela hezký hrnečky, akorát tu zvažuju, že si ho nechám.”

„Kolik za něj chtěj?”

„Záloha je, myslim, dvě padesát, svařák tři pade.””

„Takže osmnáct za tři, hmmm, nemáš euro, hotovost mi moc nezbyla. Vrátím, až dopiju.” Zvedne dva prsty na znamení, že „čestný pionýrský”.

„Jasně. A kdo bude řídit? Nebo tu přespávajíte?” baví se Klára.

„Řídí David, ten letěl někam do města pro nějaký, prý vyhlášený, pralinky.”

„Aha. No, to nemusel, tamhleten prosklenej domek jich je plnej.”

„Smůla pro Davida. Já jdu na ten svařák. Počkáš tu?”

„Jdu s tebou, aspoň mi zatím povykládáš novinky.”

„Aha... No... Kde bych začal? Vlastně jednu fakt mám... Mělo ti to přijít vánoční poštou, ale tak, když už se vidíme... Tě chci pozvat na svatbu...”

„Cože? No nekecej? Ty se ženíš? Kdy? To jsou mi teda novinky! Neříkals náhodou ještě v říjnu na naší svatbě, že tohle se tě fakt netýká? Počkej!” zarazí se na chvíli, „nechceš mi náhodou říct ještě něco?”

Michal trochu zaváhá, sklopí oči a trochu rozpačitě odpoví: „No, musím, no...”

„Takže Lenka je těhotná?”

Přikývne. Klára se na něj zkoumavě zadívá, jakoby chtěla z jeho výrazu vyčíst, jestli mu má gratulovat, nebo spíš mlčet. Naštěstí na něj zrovna přišla řada, a tak má chvíli na to si to promyslet.

Michal byl její první „vážený vztah”. Byli spolu přes deset let a zažili toho spoustu. Státnice na vysoké, první společné bydlení, první práce... Spousta poprvé, spousta naprosto nových životních zkušeností. Ale nevyšlo to.

Viděno zvenčí: podvedl ji s jejích kamarádkou. Ale Klára moc dobře věděla, že už to mezi nimi nejiskřilo a poslední půlrok byli spíš jen spolubydlíci. Těžko hádat, jak se to stalo. Od začátku to byla pořádná jízda plná životních změn. Pak se usadili a začali chodit do práce. Do vztahu se pomalu vplížil stereotyp. Mluvili spolu čím dál méně a u nich v obýváku se po večerech rozhostilo tíživé ticho. On trávil čím dál více času s klukama na fotbale a ona zůstávala dlouho v práci a omlouvala to snahou o kariéerní postup.

Paradoxně to nebyl Michal, kdo vztah ukončil. To ona si s ním dala rande, aby si konečně promluvili. A ten večer si to opravdu vyříkali. Všechno. Až během večera jí začalo docházet, že Michal nejspíš někoho má. Najednou všechny ty puzzlíky „zvláštních” odpovědí, které od něj dostávala, začaly dávat smysl. Až jí to docvaklo.

„Tys s Petrou spal?” vypadlo z ní nakonec, když se pozdě v noci vraceli domů. Byl tak zaskočený tou přímou otázkou, že se ani nepokoušel vymlouvat. Jen přikývl. Že to trvalo víc než čtyři měsíce se dozvěděla až později. Ale to už nebylo podstatné.

Zůstali kamarádi. K překvapení všech okolo nikdy netvrdila, že se rozešli proto, že ji podváděl. „I na rozchod musej bejt dva,” říkala vždycky, „a kdyby to mezi náma klapalo, nehledal by si jinou.”

„Chceš pomoci?” všimne si, jak se Michal neobratně snaží pobrat tři hrnky, peněženku a drobné.

„Jo, to by bodlo,” podává jí jeden hrnek a očima hledá volný stolec.

„Tak na tu svatbu!” opatrně zvedne hrnek k přípitku.

„To seš hodná, já z toho zatím teda tak vodvařenej nejsem. Ale to si sedne.”

Jakoby se sám potřeboval ujistit, že všechno bude fajn.

Co na to říct? Věděla, jak moc Michal děti nechtěl. Až jí ho v tu chvíli bylo líto. Lenka byla ale fajn a vypadalo to, že jim to spolu klapě...

„Jasně, že to bude dobrý, to dáš,” plácne ho žertem po rameni, aby situaci trochu odlehčila.

Vděčně se na ni usměje.

„Michale!” mává Petr, pusou plnou wurstu. „Jé, Kláro čau!”

Karel se žene hned za ním. Takže téma dětí je u konce. Tedy alespoň pro dnešek.

V půlce týdne si Klára na ten rozhovor znovu vzpomene. Po tváři jí tečou slzy. Od radosti. Dvě čárky...

Děkuju...

...vám, moje lásky, že jste mi občas nechaly chvíli na psaní. Tobě, zlato, za trpělivost, kterou jsi se mnou měl, když jsem potřebovala Tvou technickou podporu. Však víš, jak jsem nemožná, když otevřu počítač a „nic“ a jak miluju tu rychlost pokroku ukrytou pod heslem „aktualizace“. Vám, komu jsem svěřila tajemství, že se pokouším něco napsat, za to, že jste věřili (víc než já), že to opravdu napíšu. Tobě, Marti, za laskavé provázení, připomínky a podporu během „tvůrčího procesu“.

Vám, kdo jste si ukradli svou chvíli a věnovali mi ji...

Děkuju. Z celého srdce.

„Život je jako cukroví, pestrý a sladký, ale nejlépe chutná s hořkou kávou.“

Miluše Havel

Vedoucí finančního controllingu, kterou život zavál až za hranice pracovních starostí do malého lázeňského městečka v Bavorsku. Téměř na samotě u lesa tráví

svou nejdelší (mateřskou) dovolenou se svými třemi láskami a velkými učiteli – manželem, malým uličníkem a princeznou.

Miluje pečení a kávu. Právě ta ji ve spojení s knihami přivedla na festival Kafe s múzou, který v ní znovu zažehl touhu psát. Psát jen tak pro sebe, možná pro pár blízkých, tak jako kdysi na gymnáziu. K narozeninám si nadělila účast v Povídkovém nenávodu. Byla to výzva. Velká výzva. Povídka Zelené cappuccino vyšla Mili v e-sborníku Zeleň.

Rok nato se s odvahou pustila se do své první e-sbírky... s rukama od těsta pak tvarovala a zdobila tyto povídky se stejnou láskou a péčí, s jakou peče své úžasné vánoční cukroví.

Povídkovou e-sbírku napsala a obálku navrhla Miluše Havel

Korektury a fotografie v e-sbírce: Miluše Havel

Fotografie na obálce: freepik.com

Copyright: © Miluše Havel 2023

Všechna práva vyhrazena

